

MÁ TÔI

Mấy lúc sau này, khi trò chuyện với má qua mạng (bằng cách này tôi nhìn được má), tôi hay để má kể chuyện nhà tùy theo trí nhớ, má không còn trả lời chính xác những câu hỏi thông thường của tôi như những năm tháng trước, tôi cứ nhìn má qua màn ảnh nhỏ và nghe miên man những chuyện má kể, có những chuyện má đã kể liên tiếp mấy tuần rồi, tôi cũng để cho má kể mà không ngắt lời vì lúc đó tôi không để ý đến nội dung câu chuyện mà chỉ chú tâm thưởng thức đến giọng nói khi to khi nhỏ của má mà thôi, tôi thấy mình còn có hạnh phúc, có cơ hội nghe được tiếng má, nghe được tiếng cười khàn khàn của má mỗi khi nghe tôi kể những chuyện thường nhật của gia đình tôi, cộng thêm những thói hư tật tốt của các con tôi, má hay phụ họa: "hồi xưa ở nhà mình cũng vậy, ngón tay có ngón dài ngón ngắn mà con", tôi thật sự trân quý những giây phút nhìn được má, nghe được má, mặc dù không được sờ bàn tay nhăn nheo của má vì tôi biết rõ: **nay hay mai má cũng sẽ rời bỏ chúng tôi!**

Có lần nghe Sư Ông giảng: "...hiểu Vô thường hay biết Vô thường cũng chưa đủ, phải quán chiếu Vô thường thì mới tháo gỡ được...nếu thực tập quán chiếu thường xuyên thì mình sẽ có hạnh phúc ngay trong hiện tại..." tôi có thực tập và có khi cũng nếm được một xí xí an lạc, nhưng thật ra, nói theo lý trí thì dễ, khi va chạm thiệt sự với Vô thường thì mới biết đá biết vàng.

Sáng nay, khi liên lạc với má, có một vài tin mới, ngoài ra đều là bản cũ soạn lại, nghe được tiếng má rành rọt, tôi vui lắm, hứng tì tôi hát lại cho má nghe một bài hát mà tôi rất thích, bài này tôi cũng hay hát cho má và cả má chồng của tôi khi có dịp:

Mẹ là chiếc nôi êm, ru con lời ngọt mềm,
từng đêm trong mồn mõi, lời ru thiết tha thêm.
Mẹ là mặt trời soi, theo con bóng bên đời,
xua tan mây mờ phủ, cho con hoài thắm tươi.

Mẹ là ánh trăng mơ, cho tuổi con mong chờ,
mênh man tình non nước, thơm nồng trái tim thơ.
Mẹ là một Bà Tiên, xóa tan vạn ưu phiền,
con về trong mắt lệ, vòng tay Mẹ bình yên.

Tôi lượm được bài hát này trên mạng từ lâu lắm rồi, không biết tựa là gì, và tác giả là ai, nhưng sao thấy giống hệt tâm trạng của chính mình từ khi được làm mẹ với ba đứa nhỏ nơi xứ người. Bài hát tuy ngắn nhưng nói lên

tất cả tâm tình của người mẹ hiền từ lúc con còn nhỏ cho đến khi lớn khôn, từ những ngày nắng ráo cho đến những cơn bão giông trong cuộc đời của con mình. Ôi bút mực nào diễn tả cho hết được! sông có thể cạn, núi cũng có thể mòn nhưng tình thương của cha mẹ thì quả là bao la, không có gì sánh nổi.

Má tôi chăm chú nghe vì bà đã lãng tai rồi, má cười nụ hiền hòa, đôi mắt nhăn nheo, má dí sát mặt vào màn hình như là muốn thấy rõ tôi hơn (hay bà cũng đang ý thức rằng bà đang có đứa con gái ở thiệt xa bên cạnh), má cười: " thôi đừng hát lâu, tốn tiền điện thoại nha con (má vẫn không hiểu là liên lạc qua mạng thì không tốn tiền), con có bài hát mới hả, bài này coi bộ hay hơn bài trước , con gái má hát nhiều bài hay quá, vậy mà hồi nhỏ đòi làm ca sĩ bị má đánh đòn, con còn đau không? còn giận má không?". Tôi nói qua màn lệ:" con thương má lắm, làm sao giận được! con cảm ơn sự dạy dỗ của má mà con mới có được ngày hôm nay:" Tôi cảm ơn Trời Phật đã cho má và tôi có những giây phút an vui như vậy.

Chuyện xưa má tôi còn nhớ mồn một, nhớ từng kỷ niệm vui buồn với bảy đứa con. Chuyện bây giờ thì bà nghe đó rồi quên liền. Tôi thấy rõ ràng: những người lớn tuổi thường sống cho kỷ niệm; bài hát này tôi vẫn hát cho má nghe (mà thiệt tình thì tôi cũng chỉ biết hát bài này thôi), vậy mà má không còn nhận ra nữa, nghĩ lại cũng tốt thôi: cái gì mới thì sẽ hấp dẫn má hơn!; miễn sao má có niềm vui, có bình an khi nhớ đến con của má ở tận phương xa. Tôi nhớ, có lần tôi than thở : "má ơi, con ở xa má quá!" má cười hiền an ủi : " con bỏ cha mẹ chứ đời nào cha mẹ muốn xa con! nhưng nước mắt chảy xuống mà con, hồi trước má cũng đã bỏ Ngoại mà đi theo ba con đó ! ngoại cũng đâu có buồn! mai một rồi mấy đứa con của con cũng vậy thôi!" má tôi đã thấy được dòng sông ngày đêm chuyên chở những giọt nước nhỏ ra biển khơi với phong ba, thử thách của cuộc đời, để rồi một ngày nào đó những giọt nước này sẽ lại trở về với suối nguồn cội rễ.

Tôi xa ba má hơn 40 năm, nhưng cách ăn ở, lời nói, giao tiếp với mọi người v.v... của ba má vẫn luôn là chất liệu bổ ích, đơm bông, kết trái trong tôi. Không có những kinh nghiệm điển hình của ba má, cuộc đời tôi chắc chắn sẽ nghèo nàn, thiếu sót và hoang dại. Nếu nói theo giáo lý nhà Phật thì chính cái Từ bi và Trí tuệ , hai thứ quý giá này đều có, đều ẩn tàng trong mỗi con người chúng ta và có phải chăng, chính cha mẹ là duyên khởi đầu tiên cho một con người và cũng là một trợ duyên để giúp những chủng tử tốt lành của cuộc đời người con được hình thành và nuôi dưỡng tiếp tục.

Khi viết về cha mẹ, người ta hay có thói quen, chỉ viết những cái hay, cái tốt để ca tụng mà thôi, riêng tôi, tôi cảm nghiệm cả hai mặt tốt xấu của ba

má tôi, ba má tôi cũng có những tính xấu, có những việc làm không đẹp, nhưng họ cũng có những cái tuyệt diệu của họ; tôi nhận diện những cái không tốt để tu sửa và thấy rõ cái tốt cái lành để nuôi dưỡng, làm sinh sôi nảy nở và cống hiến cho mọi người vì ba má là sự khởi đầu, khơi dậy các chủng tử trong tôi, sự học hỏi sẽ giúp tôi biết phân biệt tốt xấu và sống với nó.

Bao nhiêu năm nay, Bông hồng cài áo đã tự nhiên trở thành biểu trưng của Mùa Báo hiếu Vu Lan, đây là cái rất Đẹp của nhân bản. Tư tưởng cài bông hồng này đã được Sư Ông Nhất Hạnh khi đi Nhật và được dự ngày lễ về Mẹ nơi đó. Họ đã cài cho những người còn Mẹ một bông hồng đỏ và mất mẹ thì bông hồng trắng. Việc làm này gây xúc động, nhóm lại bếp lửa gia đình. Do đó, Sư Ông viết ra “Bông hồng cài áo” và đã được nhạc sĩ Phạm Thế Mỹ phổ nhạc dưới cùng tựa đề. Từ ngày đó, tục Bông hồng cài áo đã trở thành truyền thống nhân Mùa Vu Lan Báo hiếu và ai nấy đều hãnh diện có thêm truyền thống tốt đẹp này.

Mẹ là trái tim thương yêu, nhân nhục như Đất, trên Đất chúng ta có thể dẫm, đạp, đào xới, khắc nhổ hay làm bất cứ việc gì...và đất vẫn trơ gan cùng tuế nguyệt vì đất cuu mang tất cả những buồn vui của cuộc sống, nên chúng ta có danh từ rất đẹp là ĐẤT MẸ, và chúng ta cũng có TRỜI CHA luôn bao bọc, chở che với đôi cánh tay lam lũ, vững chắc, dặt dìu trong mọi tình huống, như trái đất luôn bao dung, chịu đựng và bầu trời kia luôn hiển dương sự sống, như gió, như mưa ban rải sự mát mẻ cho muôn loài. Trời Cha và Đất Mẹ chỉ biết cho mà không cần nhận, không cần điều kiện, cho rất bình đẳng không phân biệt xấu đẹp, giỏi ngu, giàu nghèo, có hiếu hay bất hiếu.

Không phải đợi đến Rằm Tháng Bảy chúng ta mới cảm thấy thương nhớ cha mẹ, mà phải nuôi dưỡng tình yêu thương về Ba má trong lòng trong từng giây phút. Vu Lan chỉ là cột mốc để các con có dịp dừng lại chiêm nghiệm và có cơ hội làm ấm lại ân sâu nghĩa nặng của bậc sanh thành. Con cái sẽ tìm về nguồn, nhận diện sự hiện hữu của mình và những ân tình mà mình đã và đang cuu mang.

Má ! chỉ một tiếng kêu khiêm nhường giản dị như vậy; như thật ra nó chứa đựng nhưng điều vô cùng quý báu mà dẫu có đi hết cả cuộc đời, có lẽ chúng ta không bao giờ cảm nhận hết được tận cùng những thương yêu, hy sinh bao la hơn trời biển nơi trái tim của Má.

Xã hội ngày nay đang trên đà cao tốc của văn minh vật chất, tiên bộ khoa học giúp con người có cuộc sống thoải mái hơn, nhưng kèm theo đó đều có dấu vết của tranh chấp, cạnh bả của lợi danh quyền lực, nó làm hao mòn đi tính nhân bản tương tức, lòng đạo đức cùng chân thiện mỹ, để đưa đến

những đố kỵ, phân biệt hận thù, làm cho xã hội chưa thật sự bình an, con người sống với nhau bằng nhiều mặt nạ. Tôi thiết nghĩ, mùa Vu Lan cũng là cơ hội không những chỉ có cứu những người khuất mày khuất mặt xa lìa khổ ách, mà chúng ta nên để tâm ý giúp đời sống hiện tại trên trần gian này thoát khỏi tai ương, chiến tranh, loạn lạc. Chỗn dương gian có được an lạc thì địa ngục sẽ không có mặt.

Mùa Vu Lan 2013
Tâm Hải Đức

www.vietnamvanhien.net